

РЕШЕНИЕ

№ 6873

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на девети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разглежда докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20231110148318 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.411 КЗ.

Производството е образувано по предявен от ***** срещу ***** иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 3151,20 лева, представляваща непогасен остатък от изплатено застрахователно обезщетение по щета № 0500885889/07.10.2022 г. по имуществена застраховка „Каско на МПС“, с включени ликвидационни разноски в размер на 15,00 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане.

В исковата молба ищецът твърди, че на 06.10.2022г., в гр.София, на ***** срещу № 86 настъпило ПТП причинено от водача на л.а. марка «Опел», модел «Астра» с рег.№ *****, застрахован при ответното дружество по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Поддържа, че водачът, управлявайки автомобила по горепосочения булевард, с посока на движение от ул. „*****“ към ул. „*****“, пред входа на *****, поради неспазване на достатъчно разстояние от движещото се пред него МПС - марка „Дачия“, модел „Докер“, с рег.№ ***** застрахован в ищцовото дружество по застраховка „Каско на МПС“, реализира удар в задната му част. Ищецът твърди още, че за настъпилото събитие бил съставен протокол за ПТП от компетентните органи, а по повод предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, в дружеството била заведена щета № 0500885889/07.10.2022 г. Сочи още, че нанесените имуществени вреди били описани в протокол за оглед и извършена оценка,

като на сервиза, извършил ремонта, била преведа сума в общ размер на 11 765,40 лева. Ищецът поддържа, че предявил регресна претенция до ответника за сумата от общо 11780,00 лева, включваща и 15 лева разноски по определяне на застрахователното обезщетение, но било одобрено и изплатено обезщетение в размер на 6054,61 лева. След извършено прихващане на насрещни задължения, ищецът поддържа, че останала незаплатена сумата, предмет на настоящия иск. По изложените в исковата молба доводи и съображения, ищецът обуславя правния си интерес от предявения иск, като моли за неговото уважаване. Претендира направените по производството разноски, както и юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК ответникът е подал отговор, в който изразява становище за неоснователност на предявения иск. Не оспорва наличието на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП по отношение на МПС „Опел“ с рег.№ *****, но оспорва механизма на ПТП-то. Изразява становище, че съставителите на протокола не са очевидци на настъпването на процесното ПТП, поради което не може да се направи извод кой от участниците е действал противоправно. Отделно от предходното се излагат твърдения, че ударът е бил непредотвратим за водача на застрахованото при ответника МПС, като от негова страна не са допуснати нарушения на правилата за движение по пътищата. Оспорва се и размера на предявения иск с доводи, че застрахователното обезщетение е силно завишено и не отговаря на действителния размер на щетите, тъй като към датата на ПТП-то увреденото МПС било в експлоатация повече от 4 години. С оглед предходното същото не било в гаранция и не следвало да се отремонтира на цени, значително надвишаващи средните за пазара, нито с оригинални части. Твърди се надписване на ремонтно-възстановителни дейности. Оспорва се, че при настъпване на ПТП-то застрахованото при ищеца МПС да е било в добро състояние и без щети. По изложените в отговора доводи се иска отхвърляне на предявения иск, а в условията на евентуалност – намаляване на размера на претендираното обезщетение. Претендират се разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становището на страните, приема за установено следното **от фактическа страна**:

С проектодоклада по делото обявен за окончателен в първото по делото открито съдебно заседание, без възражения от страните, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и собственика на автомобил марка „Дачия“, модел „Докер“, с рег.№ *****; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата; извършеното от ищеца плащане към сервиза извършил ремонта на застрахования при ищеца автомобил на стойност 11

765,40 лева, както и извършеното от ответника към ищеца плащане в размер на 6054,61 лева.

Предходното се установява от приложените към исковата молба и неоспорени от ответника писмени доказателства – застрахователна полица № 00500100441868/26.11.2021 г., доклад по щета, уведомление, платежно нареждане.

От представения по делото протокол за ПТП № 1865873, рег.№ 12365 се установява, че на 06.10.2022 г. служители на ОПП-СДВР са посетили местопроизшествие в гр.София, бул.Александър Стамболийски срещу № 86, където са констатирани настъпило ПТП между Участник 1 – МПС марка «Опел», модел «Астра» с рег.№ ***** и Участник 2 - МПС марка „Дачия“, модел „Докер“, с рег.№ *****. В протокола е отразено, че вина за настъпване на ПТП-то има водачът на МПС 1, който не е спазил дистанция от движещият се пред него МПС. В протокола е обективизирана скица, описани са щетите и е подписан и от двамата участници в ПТП.

Видно от приложената по делото административно-наказателна преписка е, че на водачът на л.а. марка «Опел», модел «Астра» с рег.№ ***** е наложено административно наказание „глоба“ за извършено нарушение на ЗДвП във връзка с процесното ПТП. Видно от отбелязването върху наказателното постановление е, че същото не е обжалвано и е влязло в законна сила на 07.11.2022 г.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Н. А. А. и Ю. А. А.

В показанията си св.А. разказва, че на процесната дата се движел по бул.Александър Стамболийски със служебен автомобил „Дачия Докер“ в посока центъра на града. Пред ***** намалил скоростта, тъй като пред него имало друг автомобил, а светофарът светел червено. Тогава усетил удар отзад, от който автомобилът се разтресъл, а той ударил главата си във волана. От удара управлението от свидетеля автомобил бил репатриран, тъй като гумата опирала в калника. На място пристигнали полицаи, които съставили протокол за ПТП. Свидетелят разказва още, че ударът бил в задната лява част на управлението от него автомобил, като повредени били задната броня, задната врата, левия страничен стоп, и шофьорската врата.

В показанията си св.А. разказва, че процесното ПТП настъпило поради рязко спиране от страна на водача на движещият се пред него автомобил. Въпреки това подписал съставения протокол за ПТП, в който било написано, че не е спазил дистанция и е виновен за ПТП-то. Сочил, че преди удара се движел с около 30 км./ч., а повредените детайли били преден капак, предна броня, левия фар и решетка.

По делото е допусната и изслушана автотехническа експертиза, чието заключение не е от страните и е прието от съда като обективно и компетентно дадено. Видно от същото е, от разчитане на схемата към ДКП с описания на обстоятелствата при възникване на произшествието, декларацията на водача на т.а. „Дачия Докер“ и

опис на щетата от застрахователя, вещото лице приема, че най-вероятния механизъм на настъпване на ПТП-то е поведението на водача на лек автомобил „Опел Астра“, който не е възприел, или е възприел със закъснение действията на водача на преднодвижещият се товарен автомобил и без да намали скоростта си на движение го е блъснал в предната лява част. Съгласно заключението, нанесените щети по т.а. „Дачия Докер“ с рег.№ СВ 1531 НВ, са в причинно-следствена връзка с ПТП-то. Видно още от заключението е, че стойността на щетите в официален сервиз възлиза на сумата от общо 9056,98 лева, при средни пазарни условия – на 7883,38 лева, а при средни пазарни условия и с резервни части от алтернативни доставчици – на 7695,92 лева.

Други относими и допустими доказателства не са представени.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи**:

По така предявения иск в тежест на ищеца е да докаже наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и увреденото лице; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата; настъпването и механизма на ПТП, вината на застрахования при ответника водач, причинените от ПТП вреди, причинно-следствената връзка между вредите и механизма на ПТП, стойността на вредите, както и извършеното от ищеца плащане стойността на вредите.

При установяване на горните обстоятелства в тежест на ответника е да докаже плащане.

Както бе посочено и по-горе, в конкретния случай страните по делото не спорят за следните обстоятелства: наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и собственика на автомобил марка „Дачия“, модел „Докер“, с рег.№ *****; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата; извършеното от ищеца плащане към сервиза извършил ремонта на застрахования при ищеца автомобил на стойност 11 765,40 лева, както и извършеното от ответника към ищеца плащане в размер на 6054,61 лева.

Спорът между страните се концентрира върху наличието на причинно-следствената връзка между вредите и механизма на ПТП, както и относно размера на дължимото обезщетение.

Настоящият съд приема, че механизма на произшествието безспорно се установява от описаните в протокола за ПТП обстоятелства, заключението на САТЕ и частично от събраните по делото гласни доказателства. Следва да се има предвид, че протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на

ПТП, в т.ч. и констатираното положение на участниците в пътно-транспортното произшествие, заварено от длъжностното лице и отразено в съставената от него схема на произшествието. С оглед предходното, видно и от заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана автотехническа експертиза, което съдът при преценката му по реда на [чл.202 ГПК](#) кредитира като обективно и компетентно в тази му част е, че най-вероятния механизъм на настъпване на ПТП-то е поведението на водача на лек автомобил „Опел Астра“, който не е възприел, или е възприел със закъснение действията на водача на преднодвижещият се товарен автомобил и без да намали скоростта си на движение го е блъснал в предната лява част. Заключението е изготвено от вещото лице въз основа на неговите знания и опит, като видно от изслушването му в открито съдебно заседание е, че водачът на застрахования в ответното дружество лек автомобил се е движел в опасната зона, като в такъв случай ударът е бил непредотвратим.

Съдът не кредитира показанията на св.А., тъй като същите не кореспондират с показанията на св.А. и събраните по делото писмени доказателства. Дори без специални знания, видно от горепосочените доказателства е, че ударът е бил в задна лява част на преднодвижещият се автомобил и в предна дясна част на движещият се отзад автомобил. При това положение, показанията на св.А., че движещият се пред него автомобил се е движел „по-скоро между трамвайните релси и очертанятия за лявата лента“, не съответстват на механизма на ПТП-то, тъй като предходното би означавало, че управляваният от него автомобил се е намирал върху трамвайните релси. Отделно от предходното свидетелят сочи, че е бил увреден левият фар на управлявания от него автомобил, а видно от съдържащите се в административно-наказателната преписки снимки е, че ударът е бил в дясната част.

Предвид гореизложеното, настоящият съд приема, че при така установения механизъм на настъпване на ПТП именно водачът на увреждащото МПС, застраховано в ответното дружество е действал противоправно. Вината в случая се предполага до доказване на противното, на основание презумцията по чл.45, ал.2 ЗЗД, която не бе оборена в хода на производството от ответника.

Видно още от заключението е, че вещото лице е категорично, че нанесените щети по товарен автомобил „Дачия Докер“, са в причинно-следствена връзка с ПТП-то.

С оглед предходното, настоящият съд намира, че по делото са установени предпоставките за уважаване на иска - наличие на валидно правоотношение по имуществена застраховка между пострадалия и застрахователя - ищец, настъпване на застрахователно събитие и заплащане на застрахователно обезщетение от страна на застрахователя в полза на пострадалия.

Съгласно чл.411 КЗ, платилият обезщетение за вреди застраховател встъпва в правата на увреденото лице срещу причинителя на вредата, респективно срещу застрахователното дружество, което покрива риска ”Гражданска отговорност”. В

случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка "Гражданска отговорност", застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

Следва да се отбележи, че въпреки предоставената възможност и издаденото съдебно удостоверение, до приключване на устните състезания по делото от страна на ищцовото дружество не са представени доказателства, че увреденият товарен автомобил е бил в срок на т.нар. „заходска гаранция“. Обстоятелството, че страните по застрахователния договор са постигнали съгласие за ремонт в доверен сервиз или сервиз на официалния вносител на марката не може да се възложи в тежест на ответника. С оглед предходното, съдът не кредитира заключението на САТЕ в частта, в която вещото лице приема, че увредения автомобил е бил в гаранция. Следва да се има предвид, че застрахователят по имуществено застраховане може да се задължи да заплати извършения ремонт на увредения автомобил в официален/доверен сервиз, но ако заплатеното възнаграждение по този договор за изработка надвишава действително причинените на увредения имуществени вреди (по средни пазарни цени), възникналото регресно право срещу делинквента, респ. срещу неговия застраховател по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ ще може да бъде удовлетворено само до размера, до който делинквентът отговаря имуществено. В нормата на чл.21, ал.1 ЗЗД е предвидено т.нар. относително действие на облигационното отношение (на договорните съглашения), което се изразява в това, че договорът поражда действия между страните, а спрямо трети лица – само в предвидените от закона случаи. При това положение обстоятелството, че между застраховател и застрахован е уговорено ремонтирането на застрахованото имущество да се извършва в официален, съответно доверен сервиз, е ирелевантно за третите лица, каквито се явяват делинквентът, респ. застрахователят по договор за застраховка „Гражданска отговорност“. Когато застраховател предостави на застрахования преференциални условия, т.е. такива, чрез които му осигурява по-добро обслужване или поема по-големи от обичайните разноски, или се задължава за повече, в този случай застрахователят носи риска за това, респ. не може да претендира суми, надвишаващи средната пазарна цена за отстраняване на вредите. Следователно, привличайки с по-изгодни условия повече ползватели на застрахователни услуги, застрахователят носи риска, че няма да може да противопостави платените по преференциалните условия суми на другите правни субекти */в този смисъл е решение № 3537/21.05.2015 г. по в.гр.д.№ 2183/2015 г. по описа на СГС/*.

С оглед предходното, настоящият съд приема, че дължимото обезщетение за причинените имуществени вреди на собственика на процесния увреден автомобил се равнява на 7 695,92 лева – стойност при средни пазарни условия и с резервни части от

алтернативни доставчици. Съгласно чл.410, ал.1 КЗ ищецът има право да получи и обезщетение за направените обичайни разноси, поради което ответникът дължи заплащане и на сумата от 15,00 лева.

Между страните няма спор, че при извънсъдебно прихващане ответникът е възстановил на ищеца сумата от 6054,61 лева, която сума е с 1656,31 лева по – малко от изчислената от вещото лице средна пазарна стойност.

С оглед предходното исковата претенция следва да бъде уважена за сумата от 1656,31 лева, като в останалата част до пълния предявен размер от 3151,20 лева следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Върху уважения размер на иска се дължи законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 30.08.2023 г. до окончателното изплащане.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК ищецът има право на разноси съразмерно на уважената част от иска. Видно от приложения по делото списък на разноските по чл.80 ГПК, обективиран в становище от 08.04.2024 г. е, че ищецът претендира сумата от общо 471,05 лева – за държавна такса, депозит за експертиза, депозит за свидетел и такса за съдебно удостоверение, както и юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер. С оглед предходното и на основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100,00 лева, тъй като делото не е от фактическа и правна сложност. Съразмерно на уважената част от иска ответникът следва да бъде осъден да заплати разноси на ищеца в размер на 300,15 лева.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът има право на разноси съразмерно на отхвърлената част от иска. Видно от изявлението на процесуалния представител на ответника е, че се претендират разноси за свидетел и експертиза в общ размер на 120,00 лева, както и юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.78, ал.8 ГПК по аналогични на гореизложените съображения при определяне размера на юрисконсултското възнаграждение на ищеца, съдът определя юрисконсултско възнаграждение на ответника в същия размер от 100,00 лева. С оглед предходното ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 104,37 лева, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА *****, със седалище и адрес на управление:***** да заплати на*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл.411 КЗ, сумата от **1656,31 лева**,

представляваща непогасен остатък от изплатено застрахователно обезщетение по щета № 0500885889/07.10.2022 г. по имуществена застраховка „Каско на МПС“, с включени ликвидационни разноси в размер на 15,00 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 30.08.2023 г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за сумата над 1656,31 до пълния предявен размер от 3151,20 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на *****, със седалище и адрес на управление: ***** сумата от **300,15 лева**, представляваща разноси по производството съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на *****, със седалище и адрес на управление: ***** сумата от **104,37 лева**, представляваща разноси по производството съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____